

Sekulárny totalitný globalizmus ako paródia katolíckeho univerzalizmu. Nedajme sa nachytať prekrútením katolíckeho ideálu na sekulárny paškvil

Branislav Michalka

24. augusta 2024 ✝ Cirkev Politika ✝ Komentár

Ako sa medzi katolíkmi bežne vie (alebo vedelo): diabol je opicou, ktorá napodobňuje Boha a ašpiruje na Jeho pozíciu. Z toho ľahko odvodíme, že taktika večného revolucionára nebude operovať len s popieraním Božích zákonov a daností, ale aj s ich parodovaním a prekrúteným napodobovaním. Chaos, ktorý tým vznikne, potom využije na lovenie dušičiek.

Súsošie ľudského bratstva v Calgary, zdroj: Flickr

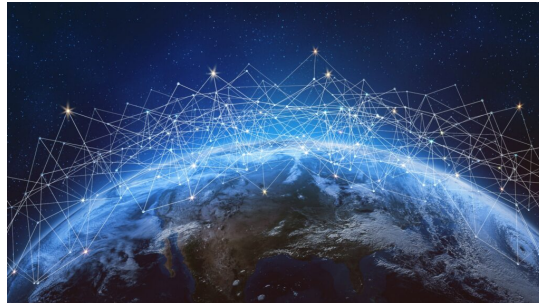
Keďže diabol vie čosi nielen o dejinách, ale aj o ľudskej prirodzenosti, je pochopiteľné, že pri presadzovaní svojich zámerov nebude používať slová a pojmy, ktoré vyjadrujú to, k čomu ľudia pociťujú prirodzený odpor. Nebude hovoriť o nenávisti, keď mu napríklad stačí prevrátiť pojem lásky naruby a do siete mu padne hojná úroda. A to za výdatnej pomoci kresťanov omieľajúcich do útoru vyprázdnenú mantru lásky. Nebude hovoriť o zničení rodiny, len ju zadefinuje trochu inak ako Boh.

Touto metódou sa postará o všetky obľúbené ľudské pojmy a máme tu: slobodu, bratstvo, rovnosť, toleranciu, solidaritu, vládu ľudu, spravodlivosť, právo a ďalšie pojmové cukrovinky, ktorými sa duša človeka rada sýti, len tentokrát s pridaným sladidlom z podzemného, dobre vykurovaného laboratória.

Podobný postup večného revolucionára môžeme pozorovať už niekoľko storočí aj v oblasti politických a sociálnych ideológií. Postupne z klobúka vyťahuje veci prirodzené, ako napríklad: nerovnosť ľudí, národ, rasu, sociálny stav, ľudskú prácu, spravodlivosť, aby z nich obratom ruky vytvoril ideologické kladivá, s ktorými kuje ľudstvo do podoby jemu milej.

Jedným z tých pojmov, ktoré si momentálne obzvlášť obľúbil je – jednota. Veď ktože by už nemal rád jednotu, však? Stačí si spomenúť na našu klasickú legendu o Svätoplukovi, jeho synoch a prútoch a hneď si každý pomyslí, aké zlé je byť proti jednote. A naopak, aké krásne je to, keď sa ľudia nehádajú a nebojújú proti sebe. Skrátka, ako spieval už veľký gitarový mysliteľ, guru a sociálny reformátor John Lennon, len čo si tak trochu navečer zaimedžinoval, aké by to bolo krásne – keby bol svet jednotný.

Mnohí katolíci, najmä tí, ktorí sa rozhodne nemôžu sťažovať na nedostatok sentimentu vo svojich hrudiach, túto víziu politicky a sociálne zjednoteného sveta prijímajú a považujú ju dokonca za naplnenie ideálu katolíckosti/univerzálnosti vo svete. Vidiac vojny, násilie, zlo a rozvrat spôsobený ľudskou nenávisťou a spormi, domnievajú sa, že úsilie o politickú a sociálnu globalizáciu ľudstva je kompatibilné s ideálom univerzálnej katolíckej viery a spásy. Podľa nich tak ako sa Boh snaží zjednotiť všetkých do jedného stáda veriacich, tak sa aj zrkadlovo má ľudstvo snažiť usporiadať svoj život na Zemi v politickej a sociálnej jednote.

Ilustračný obrázok, zdroj: GoodFon

Pri opájaní sa týmto ideálom, ktorý by pred prvotným pádom Adama a Evy v Raji zaiste nebol ani príliš náročný, zabúdajú na dva detaily, ktoré by ich nadšenie pre pozemskú jednotu mali trochu pribrzdiť.

Prvým je už zmienený dedičný hriech, následok prvotného pádu našich prarodičov. Jeho následky si každý z nás, okrem Panny Márie, nesieme od kolísky až po hrob. Nezabavíme sa ich ani krstom a celý život s nimi bojujeme. Väčšinou len s veľmi malým úspechom. Tieto následky dedičného hriechu nám neustále spôsobujú problémy aj pri koexistencii s ľuďmi, ktorých milujeme, nieto ešte s ľuďmi, ktorí sú nám cudzí či nepríjemní. Samozrejme s týmito sklonmi musíme celý život usilovne bojovať, avšak ako už bolo povedané, bojujeme s nimi až po hrob. Ergo, naše víťazstvá sú len dočasné a preto neisté a nestále.

Druhým detailom, ničiacim plané nádeje globalizujúcich katolíkov, je výrok samotného Ježiša Krista, ktorý povedal:

*„Dajte si pozor, aby vás niekto nezviedol. Lebo mnohí prídu v mojom mene a budú hovoriť: Ja som Mesiáš. A mnohých zvedú. Budete čuť o bojoch a zvesti o vojnách. Hľadte, aby ste sa nelakali. **To musí byť**, ale to ešte nie je koniec. Povstane totiž národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu, a bude hlad, mor a zemetrasenie hneď tu, hneď tam. Ale to všetko je len začiatok útrap.“* (Matúš 24,5–8, Nový Zákon, Spolok sv. Vojtecha, Trnava 1952)

Všetky ukazovatele našej viery a náboženstva nám teda hovoria, že niečo také ako politické a sociálne zjednotenie, definitívny zánik vojen a nepriateľstva medzi ľuďmi, koniec náboženských a národnostných konfliktov nie je možný. Skôr naopak, všetko nasvedčuje tomu, že budeme ako kresťania mať problém udržať aspoň elementárnu jednotu v rodinách, pretože je to opäť Náš Pán, ktorý nám hovorí:

„Nemyslite si, že som priniesol pokoj na zem. Nie pokoj som priniesol, ale meč. Prišiel som postaviť syna proti jeho otcovi, dcéru proti matke, nevestu proti svokre. A vlastní domáci budú človeku nepriateľmi.“ (Matúš 10,34–36, Nový Zákon, Spolok sv. Vojtecha, Trnava 1952)

Hovoriť preto o celoplanetárnej politickej a sociálnej jednote tam, kde sa nachádza spoločenstvo niekoľkých miliárd hriešnikov neustále zápasiacich so svojimi sklonmi a nejednotou už na úrovni prirodzenej jednoty –

rodiny, je krajne rojčivé. Znamená to doslova dúfať v niečo, čo nie je možné a čo je ako idea v konečnom dôsledku podozrivé. Kto by totiž túžil zaangažovať miliardy ľudí, obrovské finančné, surovinové, kultúrne a ďalšie zdroje do projektu, ktorý je na základe všetkej ľudskej skúsenosti, zjaveného kresťanského náboženstva aj elementárneho odhadu odsúdený vopred na nezdar? Nebolo by rozumnejšie dúfať skôr v relatívne uskutočniteľné tlmenie následkov dedičného hriechu medzi štátmi a národmi tými formami, akými fungovalo doteraz?

Ilustračný obrázok, zdroj: Needpix

Tento osvedčený prístup však samozrejme so sebou prináša akceptovanie práve onoho trpkého, ale nevyhnutného rozdelenia, ktoré nás vzájomne uskladní, každého jednotlivca zvlášť, ako aj celé národy, do našich vlastných autonómnych komôr, a to z dvoch praktických dôvodov, vyplývajúcich z dedičného hriechu:

- 1) aby sme sa vzájomne zo samej vytúženej a neuskutočniteľnej všeludskej lásky nepozabíjali a;
- 2) aby nám náhodou nevládol nejaký tyran, ktorému sa podarilo vytvoriť z miliardy autonómnych buniek jednu veľkú bunku – tú jeho.

Ten prvý praktický dôvod chápe väčšina katolíkov, lebo má priamu skúsenosť so svojimi blíznymi a na lokálnej úrovni rozumie, prečo je dobré, keď nie každý a hocikaják ďalší nositeľ dedičného hriechu má prístup až do jeho obývačky. Ten druhý dôvod mu však uniká a to nielen kvôli širokým obzorom, v rámci ktorých je rozkľutený, ale aj vďaka šikovnému prekrúcaniu večného revolucionára, ktorý si z katolíckeho ideálu náboženskej jednoty uštrikoval sieť globálnej politickej a sociálnej jednoty.

Katolíci vždy vedeli a mali veriť, že existuje len jedna, svätá, apoštolská a katolícka Cirkev na čele s pápežom sídliačim v Ríme. S ňou a v nej mali byť zjednotení oni a zároveň celé ľudstvo. Ergo, katolíckym ideálom je postupná konverzia (obrátene) všetkých ľudí na jedinú pravú katolícku vieru. Nie politické a sociálne zjednotenie ľudstva do jedného globálneho celoplanetárneho štátu.

Ako ukázal už stredovek v Európe, zjednotenie katolíkov v rámci katolíckej Cirkvi, ich nezabavuje ani následkov dedičného hriechu, ani rozdelenia sociálneho, národnostného a politického. Taká bola realita stredovekej Christianitas a pokiaľ by sa táto rozšírila aj na celú planétu, zostala by táto realita rovnaká, či možno ešte viac postihnutá spormi. Nič nenasvedčuje tomu, žeby prijatie katolíckej viery všetkými ľuďmi, jediný relevantný ideál, o ktorý sa má katolík usilovať na planetárnej úrovni, umožnilo vznik globálneho štátu, o ktorom sníval už Dante vo svojom spise *De monarchia* a ktorý Cirkev správne vtedy odmietla.

Nutne sa preto musíme pýtať, o akej svetovej jednote sa nám tu stále hovorí, keď tá jediná relevantná jednota – konverzia ľudstva na katolícku vieru, nie je stále uskutočnená? Ak sám Ježiš Kristus hovorí svojim nasledovníkom, že priniesol rozdelenie ešte aj do rodín, kto sa tu teda potom a na akom základe, nezhodujúcom sa s Kristovými výrokmi, snaží budovať svetovú jednotu?

Môže to byť len ten, kto chce buď podľa bodu 1) aby sme sa tu nakoniec tvárili v tvár neuskutočniteľnej utópii vzájomne pozabíjali, alebo podľa bodu 2) aby na Zemi vládol nejaký globálny tyran, ktorý mu bude posúvať bezbranné dušičky priamo do papule, ako to mal robiť larve mravcoleva s hmyzom Ferdo Mravec, aby sme oslovili aj našich najmenších čitateľov.

Zatiaľ to všetko vyzerá skôr na variant číslo 2. Dušičky (vrátane tých naivných katolíckych) sú v mene zámeny ideálu katolíckej vieroučnej jednoty za ideál globálnej politickej a sociálnej jednoty ochotné radostne bežať svetlým zajtrajškom v ústrety. Hovoríme „zámeny“, pretože ako môžeme pozorovať: prijatím globalizačného ideálu sa nám akosi vytratil z katolíckych hláv, úst a dokumentov, a to aj na tých najvyšších miestach, ideál všeobecného obrátenia ľudstva na katolícku vieru. Čiže už nepočujeme ani to, čo bolo predmetom omylu predchádzajúcich generácií zmätených katolíkov, že po obrátení ľudstva na katolícku vieru nastane globálna politická a sociálna jednota, ale, a to je podstatné a varovné, počujeme, že najprv sa treba zjednotiť, bez ohľadu na náboženstvo, národnosť, rasu, dejiny, kultúru aj skúsenosť.

Ilustračný obrázok, zdroj: DeviantArt

Ani o nejakom následnom a dodatočnom zjednocovaní v katolíckej viere sa však vôbec nehovorí. Pred nami stojí v celej nahote osvietenský, slobodomurársky a humanisticko-revolučný ideál – jedinej svetovej revolučnej vlády, taký, ako ho sformuloval a zadeklaroval pruský barón Anacharsis Clootz, nadšený účastník Francúzskej revolúcie a neskôr aj jej ďalšia obeť pod gilotínou. Prípadne sa k nemu pridávajú Cirkvou indexované blúznenia jezuitu Tailharda de Chardin o bode Omega, ku ktorému ľudstvo smeruje.

Odporúča sa nám nemyslieť na to, čo nás rozdeľuje, pričom práve to je podstatné, či už v náboženskom alebo morálnom ohľade a sústrediť sa na tú najelementárnejšiu zjednocovaciu bázu, a to v menej zvrhlom prípade ľudskú, v ešte horšom živočíšnu, či priam panteisticko-vševýskytovú v duchu Matky Zeme.

Čo by sme za to mali dostať? To pozorujeme v dostatočných náznakoch už teraz. Všade rovnaký tovar, rovnakých globálnych korporácií, uniformnú impotentnú umelohmotnú kultúru, uniformné politické usporiadanie na celom svete, uniformné globálne zdravotníctvo, celosvetovú kontrolu nad premýšľaním o každodenných veciach života, morálky a rodiny, uniformné školské osnovy etc. Kedysi sa to volalo tyrania, dnes v globálnom a totálnom prevedení, ktoré zasahuje každý aspekt života, je to vyslovene satanistický projekt.

Katolík, ktorý sa rozhodne spolupracovať práve na tomto globálnom pachtení a zároveň paradoxne ignorovať skutočný katolícky univerzalizmus, spočívajúci v obrátení ľudstva na pravú vieru, pričom sa

domnieva, že práve tým naplňa Božiu vôľu, ten blúdi takým smiešnym spôsobom, že večnému revolucionárovi poskytuje okrem radosti z dobre nastavenej pasce ešte aj nepreberné množstvo zábavy.

Nedajme sa preto vodiť za nos večným revolucionárom. Žiadne všeludské zbratanie ani zjednotenie nebude. Bez skutočného univerzalizmu katolíckej viery môžeme skončiť zjednotení len v totálnej anarchii vzájomného vraždenia, alebo zjednotení v otroctve pod vládou globálneho satanistického tyrana. Jediné skutočné zjednotenie ľudstva, presahujúce však túto Zem a planétu, je možné len v rámci nášho spojenia s celým ľudským pokolením smerujúcim k spáse v Cirkvi bojujúcej, Cirkvi trpiacej a Cirkvi oslávenej.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sekularny-totalitny-globalizmus-ako-parodia-katolickeho-univerzalizmu-nedajme-sa-nachytat-prekrutenim-katolickeho-idealu-na-sekularny-paskvil/>